

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 1157-02-24 שורץ נ' פלח ואח'

לפני כבוד השופט רונן אילן

יוהן יונה שורץ, ת.ז. 012148482
ע"י עו"ד נדב עניא

התובע:

נגד

1. יוסף פלח, ת.ז. 043416353
2. דיו פלוס בע"מ, ח.פ. 514337435
ע"י עו"ד רואי נגריס

הנתבעים:

פסק דין

לפני תביעה לתשלום פיצוי בלא הוכחת נזק בטענה להפרת זכות יוצרים.

התביעה התבררה בסדר דין מהיר ופסק הדין יהיה בהתאם – תמציתי.

תמצית העובדות

1. התובע הינו עצמאי, בעל עסק למתן שירותי פרסום דיגיטליים, קידום אתרים וכתובת תכנים שיווקיים לאתרי אינטרנט.
הנתבעת 2, דיו פלוס בע"מ (להלן: "הנתבעת"), הינה חברה פרטית, העוסקת במכירת מדפסות ומוצרים נלווים, לרבות באמצעות אתר מכירות אינטרנטי בשם "דיו פלוס" (להלן: "אתר הנתבעת"). הנתבע 1, יוסף פלח (להלן: "הנתבע") הינו בעל מניות (באמצעות חברה בבעלותו) וכן מנהל בנתבעת.
2. במסגרת פעילותו העסקית העניק התובע בשנים 2015-2018 שירותים ללקוחה בשם חברת ג'נרל מכוונות משרד בע"מ (להלן: "חברת ג'נרל"), ואלו כללו כתיבת תכנים שיווקיים למוצרים אשר שיווקה חברת ג'נרל.
בין היתר, העניק התובע שירותים אלו בקשר עם מדפסות שייצרה חברת Epson ואשר גם אותם שיווקה חברת ג'נרל. בין אותן מדפסות שאת שיווקן קידם התובע עבור חברת ג'נרל הייתה גם מדפסת של חברת Epson דגם WF-100W (להלן: "המדפסת").
שירותי התובע לחברת ג'נרל ובקשר עם המדפסת הסתיימו בשנת 2018.
3. אף הנתבעת, במסגרת פעילותה העסקית, פועלת לשיווק מדפסות ובהן גם המדפסת של חברת Epson.

המדפסת הוצעה למכירה באתר הנתבעת במהלך 2023 בתוספת התיאורים הבאים:

מדפסת הזרקת דיון אפסון Epson WorkForce WF-100W – ניידת אלחוטית

מדפסת ניידת אלחוטית נטענת הקטנה בעולם.

תחת כותרת זו מובאים בתיאור המדפסת גם תיאור סגולותיה של המדפסת, תכונותיה, מידותיה, משקלה, מהירות ההדפסה וכיו"ב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 1157-02-24 שורץ נ' פלח ואח'

4. ביום 27.9.23 פנה התובע לנתבעת במכתב התראה, ובמסגרתו טען כי פרסום המדפסת באתר הנתבעת ובאתר נוסף, נעשה תוך שימוש בתכנים שיווקיים מקוריים של התובע ומתוך פגיעה בזכות היוצרים שלו על התכנים שיצר. התובע דרש במכתב ההתראה להסיר את התכנים ולשלם לו פיצוי. הנתבעים לא נעתרו לבקשה וביום 1.2.24 הוגשה תביעה זו.

תמצית הטענות

5. לטענת התובע, התכנים שיצר בקשר עם שיווק המדפסת מהווים יצירה מוגנת והנתבעים, אשר עשו שימוש בתכנים אלו בלא רשותו, פגעו בזכויותיו וחייבים בתשלום פיצוי על פגיעה זו.

לפי גרסת התובע, התוכן השיווקי אשר יצר לשם שיווק המדפסת משקף שפה ייחודית. התובע, לשיטתו, עשה שימוש בלשון ובסגנון ייחודיים לו ויצר מושגים חדשים בתחום המדפסות בישראל. מושגים כגון "להדפיס בכל מקום", "מדפסת Multi-Color", "פתרון הדפסה מומלץ", "Multi-Color Printing" ו-"הדפסת Multi-color", אשר הגדירו מחדש את התחום אותו שיווק התובע וחידדו את המסר בדבר היות המוצרים המשווקים ייחודיים, כדאיים ומשתלמים לצרכן. הסגנון הייחודי והשימוש בשפה הייחודית מביאים את התוכן שיצר התובע לכדי "יצירה מוגנת" ומקנים לו את הזכות להגנה על זכויותיו.

הפרסום שעשו הנתבעים, טוען התובע, זהה לחלוטין לפרסומים שיצר ומכאן המסקנה המתבקשת שהנתבעים העתיקו את אותם תכנים מקוריים שיצר התובע ישירות מהאתר המקורי בו פורסמו במקור על ידי התובע. כך לאתר הנתבעת וכך, טוען התובע, גם לאתר אחר בשם moly.co.il (להלן: "אתר מולי").

על יסוד טענה זו לפגיעה בקניין הרוחני שלו, עותר התובע לחיוב הנתבעים בתשלום פיצוי בסך 60,000 ₪ בטענה להפסד שנגרם לו ולפגיעה במוניטין, לחיוב בפיצוי נוסף בסך 60,000 ₪ בטענה לפיצוי ללא הוכחת נזק על הפגיעה בזכות היוצרים שלו, ולחילופין לחיוב בפיצוי בסך 60,000 ₪ בטענה לביצוע עוולה מסחרית.

סכום התביעה הכולל הועמד, לצרכי אגרה, על סך של 60,000 ₪.

6. הנתבעים כופרים בטענות התובע.

לגרסת הנתבעים, מודעות פרסום המדפסת הועלו על ידי הנתבעת במהלך 2022 תוך שימוש במידע שנמסר להם על תכונות המדפסת על ידי היבואן ומידע שמצוי באתר היצרן. הנתבעים מכחישים מכל וכל את הטענה להעתקה או שימוש במודעות קודמות לשיווק המדפסת.

עוד טוענים הנתבעים שממילא כל הביטויים בהם נעשה שימוש לשיווק המדפסת הינם כאלו שהינם נחלת הכלל. ביטויים מקובלים בתיאורי מדפסות, שאין בהם ייחוד ואין הם יכולים להיות "יצירה מוגנת". גם אם התובע אכן עשה שימוש בביטויים שכאלו בשירות שהעניק שנים קודם לכן ללקוח אחר כטענתו, טוענים הנתבעים, אין בכך כדי להקנות לו זכויות יוצרים ואין בכך כדי להקים לו זכות לפיצוי מהנתבעים.

הנתבעים טוענים שאין להם כל קשר לאתר מולי ושאלו לתובע כל יריבות עם הנתבע, שכן כל המודעות נשוא התביעה הופצו על ידי הנתבעת לבדה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 1157-02-24 שורץ נ' פלח ואח'

ההלך

7. התביעה התבררה בסדר דין מהיר ובמהלך הדיון אשר התקיים ביום 9.1.25 הגיעו הצדדים להסכמה דיונית, שלפיה לא יתקיימו חקירות והסיכומים יוגשו בכתב על יסוד כתבי הטענות. על יסוד הסכמה זו הוגשו סיכומים בכתב.

דיון

8. במוקד המחלוקות שנתגלו בין הצדדים עומדת שאלת הפגיעה בזכות היוצרים של התובע והאפשרות לפסיקת פיצוי בלא הוכחת נזק על פגיעה שכזו.

בכתב התביעה ציין התובע גם עילות תביעה אפשריות נוספות – פיצוי על הפסדים ופגיעה במוניטין וכן פיצוי על ביצוע עוולה מסחרית. טענות אלו נזנחו בסיכומי התובע ונראה שלא בכדי. טענות אלו חייבו הצגת תשתית עובדתית. כזו לא הוצגה בכתב התביעה ובהסדר הדיוני ויתר התובע על האפשרות להצגת כזו תשתית עובדתית.

טענתו היחידה של התובע, כאמור, הינה הטענה לזכות לפיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק על הפגיעה בזכות היוצרים שלו.

9. אין מחלוקת על הפרסומים של התובע, כפי שהובאו בכתב התביעה. התובע תמך את גרסתו באסמכתאות והכחשת טענות אלו בכתב ההגנה הייתה "מחוסר ידיעה".

לפי אותה תשתית שהציג התובע, מתברר כי במהלך השנים 2015-2018 עסק התובע בשיווק המדפסת ובמסגרת פעילותו גם יצר את הטקסטים שהופצו לשם אותו שיווק. לכתב התביעה צורפה דוגמא מהפרסומים שבצע התובע באתר של חברת ג'נרל (עמ' 42-44 בנספחים לכתב התביעה) בצירוף אסמכתאות לכך שהתובע הוא שיצר את אותו התכן השיווקי.

אף הנתבעים, בסיכומים מטעמם, אינם כופרים בטענה שהתובע הוא אכן זה שיצר את התוכן השיווקי נשוא התביעה, המודעה לשיווק המדפסת, והוא גם בעל הזכויות בתוכן זה. הנתבעים מתמקדים בשאלת היות תוכן זה "יצירה מקורית" וזו השאלה שבמוקד המחלוקות.

10. חוק זכות יוצרים, תשס"ח-2007 (להלן: "החוק") מגדיר מהי "יצירה ספרותית" ככזו שהיא "לרבות יצירה המבוטאת בכתב, הרצאה, טבלה, לקט, וכן תוכנת מחשב" (סעיף 1 לחוק).

החוק מוסיף וקובע כי "זכות יוצרים" נותנה ל"יצירה מקורית שהיא יצירה ספרותית" (סעיף 4 לחוק). משמע, כדי שתינתן זכות יוצרים ליצירה ספרותית, יש להוכיח שמתקיימת דרישת המקוריות. יצירה ספרותית שאיננה מקורית, או כזו שאיננה עומדת בדרישת המקוריות, איננה כזו שיכולה להקנות זכות יוצרים.

11. עמידה בדרישת המקוריות נבחנת על פי שני מבחנים עיקריים – מבחן ההשקעה ומבחן היצירתיות, כשלצידם גם מבחן שלישי – מבחן המקור.

במסגרת מבחן ההשקעה, יש לעמוד על כך שהיוצר השקיע עמל מסוים ביצירה כדי לזכות בזכות לפירותיה, בדומה לבסיס העיוני להכרה בזכות בקניין "גשמי"... מבחן זה מבוסס על גישת העמל ותיאוריית הזכויות הטבעיות הנשענות על משנתו של הפילוסוף ג'ון לוק כהצדקה עיונית להענקת זכויות קנייניות בכלל וזכות יוצרים בפרט...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-02-1157 שורץ נ' פלח ואח'

במסגרת מבחן היצירתיות, המתבסס על הרציונאל לפיו מטרת דיני זכויות היוצרים היא להעשיר את עולם היצירה ואת מגוון הביטויים הזמין לציבור, יש לעמוד על אופייה של ההשקעה במנותק מהכמות שלה כדי להראות כי היא תורמת למטרה זו... גישה זו מבוססת על תפיסה חברתית יותר של זכויות יוצרים אך יחד עם זאת גם על גישה תועלתנית-כלכלית לפיה יש לאזן בין העלות – התמריץ שיש לתת ליוצר בדמות המונופול הניתן לו על השימוש והשליטה ביצירתו, לבין התועלת – שמירה על נחלת הכלל לצורך המשך יצירה עתידית.

אוסף כי לדעתי יש לזהות במסגרת דרישת המקוריות שלושה רכיבי משנה, כאשר נוסף על מבחן ההשקעה ועל מבחן היצירתיות יש לבחון את מבחן המקור. כוונתי היא לדרישה כי מקורה של היצירה יהיה ביוצר וכי זו לא תהיה מבוססת על יצירה אחרת – ובלשונו של חברי השופט א' רובינשטיין "מקורי קרי עצמאי" (ע"א 7996/11 סייפקום בע"מ נ' עופר רביב [פורסם בנבו] 18.11.13, פסקה 12) (להלן: "עניין סייפקום") מבחן המקוריות עוסק בפן העובדתי של הטענה ובמסגרתו שומה על התובע להוכיח כי הוא זה שיצר את אותה "יצירה" נשוא התביעה. כפי שכבר צוין, התובע הציג מסמכים המעידים על כך שהוא זה שהגה ויצר את אותו פרסום והנתבעים למעשה לא עשו ניסיון לחלוק על טענה עובדתית זו.

ביחס למבחן ההשקעה נקבע, די בהוכחת השקעה מינימאלית של משאב אנושי כלשהו (ע"א Interlego A/S 513/89 נ' Exin-Lines Bros. S.A., פ"ד מח(4) 133, 173). התובע הביא תיאור של ההשקעה שהשקיע ביצירת אותם טקסטים ושוב, נוכח הרף המינימלי והיעדר ניסיון לכפור בטענה זו, לא נמצא שלא לקבלה. התובע עומד איפוא במבחן ההשקעה ועומד במבחן המקוריות.

12. כך נותרה המחלוקת המתמקדת במבחן היצירתיות.

אף ביחס למבחן זה, בדומה למבחן ההשקעה, נקבע שרף היצירתיות הניצב בפני התובע איננו גבוה והדרישה – מינימאלית. כי "די בכך שהיצירה תהיה תוצר של השקעה מינימלית של משאב אנושי כלשהו" וכי היא "תיעשה תוך שימוש מינימאלי של יצירתיות מקורית" (עניין סייפקום, פסקה 13).

עם זאת, למרות הרף המינימאלי בו נדרש לעמוד התובע במסגרת מבחן היצירתיות, שומה עליו להוסיף ולהראות שאין מדובר ברעיון שניתן לבטא בדרך אחת ויחידה. זה המבחן אשר זכה לכינוי "דוקטרינת האיחוד" (Merger Doctrine). לפי דרישה זו, מקום בו ניתן לבטא רעיון בדרך יחידה, לא תינתן הגנה ליצירה המהווה את אותו ביטוי של הרעיון.

כאמור לעיל, דעתי היא כי כאשר קיימת אפשרות אחת ויחידה לבטא רעיון מסוים, הרי שאין מקום לתת הגנה לדרך ביטוי יחידה זו. ואולם, כאשר קיימות מספר אפשרויות לביטוי של רעיון מסוים, אף אם מספר זה מצומצם ביותר, הרי שדעתי היא כי בשים לב למבחן הבחירה קיימת ליוצר בחירה בין אותן אפשרויות ביטוי ולכן אין מקום לשלול הגנה של זכות יוצרים לביטוי שנבחר. יחד עם זאת, מוכן אני לקבל את התפיסה לפיה במקרים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-02-1157 שורץ נ' פלח ואח'

כגון דא, כאשר מספר האפשרויות הוא מצומצם ביותר, הרי שכדי להוכיח הפרה של זכות יוצרים יהיה צורך להקשיח את מבחני ההעתקה ולדרוש כי היצירה שנטען לגביה כי היא "יצירה מפרה" תהיה דומה דמיון כמעט מוחלט ליצירה המוגנת (עניין סייפקום, פסקה 26).

אם כך, על בסיס הכלל המכונה "דוקטרינת האיחוד", במקרים שבהם רעיון ניתן לביטוי בדרך אחת בלבד, כך שקיים "איחוד" בין הרעיון לבין דרך ביטוי, לא תהא הגנה של זכות יוצרים לדרך הביטוי. וכאשר מספר האפשרויות מצומצם ביותר, נדרש להראות דמיון כמעט מוחלט ליצירה המוגנת.

13. במקרה דנא עסקינן במודעת פרסום למדפסת אלחוטית. מדפסת אשר מתהדרת בהיותה קטנה וניידת. כזו המאפשרת הדפסה איכותית בכל מקום. אלו נתונים בסיסיים של המדפסת. נתונים המהווים את בסיס הרעיון השיווקי של המדפסת – היותה קטנה וניידת. מתן הגנת זכות יוצרים לתיאור המדפסת ככזו, קטנה וניידת, לצד תיאור נתונה של המדפסת (גודל, משקל, מהירות הדפסה, מהירות הטענה וכיו"ב) היה חוסם כל אפשרות שיווק ופרסום של המדפסת. לו הסתפק התובע בתיאור זה הייתה התביעה נדחית. לו בקש התובע לנכס לעצמו את הזכות להציג את נתוני המדפסת היה עלול להיתקל במחסום "דוקטרינת האיחוד". אלא שהתובע איננו מסתפק בנתוני יסוד אלו. לא במודעה שיצר ולא בתביעה. עיון במודעה מלמד כי התובע מוסיף ומציג את שלל תכונות המדפסת – מהירות ההדפסה, הטעינה, המידות, המשקל, האחריות וכיו"ב. נתונים אלו, על אף היותם טכניים, ניתנים להצגה ביותר מצורה אחת. התובע בחר להציג את המדפסת בסידור תכונותיה ובהמשך בתיאור המוצר, כך:

מדפסת ניידת אלחוטית EPSON נטענת הקטנה בעולם WorkForce WF-100W
מדפסת ניידת אלחוטית EPSON הקטנה בעולם WorkForce WF-100W portable
printing – אתכם בכל מקום ובנוחות מירבית, להדפסה מהירה, איכותית, ואלחוטית עם מדפסת מבית טוב.

הדפסה אלחוטית המותאמת לצרכים הדינמיים שלכם בשטח.
 בין אם אתם נציגי שירות או אנשי מכירות בשטח, ספקים או בכל תחום אחר – אם דרושה לכם מדפסת אלחוטית קומפקטית קלה, חכמה ואיכותית – מדפסת ה- EPSON דגם WF-100W תתאים לכם במיוחד. ביצועי הדפסה גבוהים מבחינת מהירות ואיכות הדפסה, נוחות הפעלה שוטפת, הדפסה איכותית שחוסכת לכם את כל הכבלים וממגוון מקורות, תמיכה ב- AllPrint, Google Cloud Print, Epson Print.

המדפסת הניידת הקטנה בעולם
 Portable printing הגודל הקטן לפעמים כן קובע! לכל מי שהתנסה עם מדפסות ניידות בעלות משקל או גדולות יחסית מכיר את הבעיה. עם מדפסת האפסון WorkForce WF-

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-02-1157 שורץ נ' פלח ואח'

100W הפעלת המדפסת הופכת לחוויה נעימה ומהירה גם בזכות משקלה הקל (1.6 ק"ג)!

והן בזכות מימדיה הקומפקטיים. פשוט מכניסים לתיק הצד ויוצאים ללקוח.

תוכן זה חורג מתיאור תכונות המדפסת ומשקף יצירתיות של התובע.

מאידך, בחינת המודעה שהפיצה הנתבעת (עמ' 40-41 בנספחי כתב התביעה) מלמדת על זהות מלאה בתיאור המדפסת לתיאור במודעה של התובע. אינני מוצא לצטט את תוכן המודעה שהפיצה הנתבעת שכן התוכן זהה לחלוטין לזה שבמודעת התובע. לרבות השימוש במטבע הלשון: **"הגודל הקטן לפעמים כן קובע!"**.

השוני היחיד בין שתי המודעות הינו בזהות החברה המשווקת אך התוכן – זהה לחלוטין. במצב זה, אפילו מספר הדרכים לתיאור המדפסת על תכונותיה הייחודיות מצומצם, ברי הדבר שיש יותר מדרך אחת להציג את אותן תכונות וברי הדבר שהעתקת המודעה שיצר התובע כמעט בשלמות, מבטאת פגיעה בזכות היוצרים שלו. אפילו עסקינן במודעת פרסום למוצר העושה שימוש מרכזי בתכונות בסיסיות של המוצר, זכאי התובע להגנה על הדרך בה בחר להציג את המוצר ועמדה גם עמדה בפני הנתבעת האפשרות להציג את אותו המוצר בדרך שונה מזו שיצר התובע. גם אם ניתן היה לטעון שמספר הדרכים האפשריות להצגת המדפסת מצומצם, הדמיון המלא בין שתי המודעות איננו מאפשר לקבל את טענת הנתבעים לשלילת זכות התובע על בסיס דוקטרינת האיחוד.

במצב זה, אין אלא לקבל את טענת התובע ולקבוע שפרסום המודעה על ידי הנתבעת היווה הפרת זכות היוצרים של התובע.

14. לא מצאתי ממש בטענות נוספות של הצדדים.

התובע טען כי הפגיעה בזכות היוצרים שלו נעשתה הן בגין הפרסום באתר הנתבעת והן בגין הפרסום באתר מולי. לא הובאה ראיה כלשהי הקושרת את הנתבעים לפרסום באתר מולי ולכן טענה זו נדחת. הפגיעה בזכויות התובע נעשתה רק בגין הפרסום באתר הנתבעת. הנתבעים טענו כי את המידע בו עשו שימוש ליצירת המודעה באתר הנתבעת קבלו מסוכנת חברת Epson ומאתר היצרן המקורי. לא הובאו ראיות לתמיכה בטענה זו וממילא שלאחר שנמצא שהמודעה של התובע הועתקה, אין משמעות למקור ממנו נטלו הנתבעים את המודעה. התובע טען בכתב התביעה להצלחה מרובה בפעילותו השיווקית אך לא מצאתי מה קשר יש בין מידת הצלחת התובע בפעילותו ולתביעה לפיצוי ללא הוכחת נזק.

15. לטענת התובע, הפגיעה בזכות היוצרים שלו נעשתה הן על ידי הנתבעת והן על ידי הנתבע.

לפי תדפיס רישום הנתבעת ברשם החברות יש לה יותר מבעל מניות יחיד ואף לא אחד מבעלי המניות של הנתבע הינו הנתבע. לא הוצגה כל תשתית עובדתית המלמדת על מעורבות אישית של הנתבע בבחירת אופן שיווק המדפסת ולא נמצאה תשתית עובדתית שתבסס חבות אישית של הנתבע.

התביעה כלפי הנתבע – נדחת.

16. לאחר שנמצא שהנתבעת הפרה את זכות היוצרים של התובע בפרסום המודעה, יש לאמוד את הפיצוי לו זכאי התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 1157-02-24 שורץ נ' פלח ואח'

בהתאם לסעיף 56 בחוק מוסמך בית המשפט לפסוק פיצויים בגין הפרת זכות יוצרים בלא הוכחת נזק ובסכום שלא יעלה על 100,000 ₪. עוד מורה החוק, בסעיף 56(ב), מהם השיקולים שישקלו באומדן הפיצוי ובאלו: היקף ההפרה; משך הזמן שבו בוצעה ההפרה; חומרת ההפרה; הנזק הממשי שנגרם לתובע, להערכת בית המשפט; הרווח שצמח לנתבע בשל ההפרה, להערכת בית המשפט; מאפייני פעילותו של הנתבע; טיב היחסים שבין הנתבע לתובע; ותום לבו של הנתבע.

התובע עצמו טוען כי את המודעה נשוא התביעה יצר בשנת 2015 לערך ואת השירותים ללקוח עבורו נוצרה המודעה העניק עד לשנת 2018. כבר מכך ברור שאין כל קשר בין הפרסום של הנתבעת לפעילות התובע או לקשר שהיה לו עם אותו לקוח. על פניו, לפי הנתונים שהציג התובע, לא הסב פרסום המודעה לתובע נזק כלשהו המתבטא בחיסרון כיס.

עוד טוען התובע עצמו (סעיף 22 בכתב התביעה) כי כנגד השירות שהעניק ביצירת המודעה שולם לו שכר שנתי של 24,000 ₪, דהיינו סך של 2,000 ₪ לחדש.

הנתבעת טוענת, ולא מצאתי סיבה שלא לקבל טענה זו, שכלל לא הייתה מודעת לזכות אפשרית של התובע במודעה ולא סברה שהשימוש בה פוגע בזכויות כלשהן. נראה שהפגיעה בזכות התובע לא נעשתה בחוסר תום לב, וממילא שנעשתה באתר יחיד ובמשך תקופה לא ארוכה.

בהתחשב במכלול נתונים אלו מצאתי לאמוד את הפיצוי לתובע על מקבילה ל-3 חדשי העסקה להם טען ובסך הכל – 6,000 ₪.

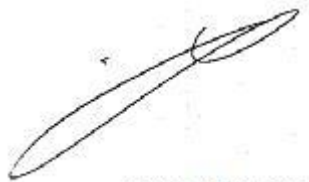
17. נוכח כל זאת, אני מקבל את התביעה ומחייב את הנתבעת, דיו פלוס בע"מ, לשלם לתובע סך

של 6,000 ₪. עוד אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע את האגרה ששולמה על ידיו ובנוסף

גם לשלם שכ"ט עו"ד בסך של 5,000 ₪.

התביעה כלפי הנתבע, יוסף פלח – נדחית.

ניתן היום, י"א ניסן תשפ"ה, 09 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.

רון אילן, שופט

